

med andre Ord, de Regler, som indeholdes i §§ 22—40, skulle kun komme til Anvendelse som declaratorisk Lov — som vi Jurister kalde det —, i det Tilfælde, at der ikke er vedtaget Andet mellem Parterne. Fra et reent juridisk Standpunkt kan dette nu vel forsvares — jeg skal senere komme til særligt at omtale, hvorvidt det derimod er forsvareligt fra et andet Synspunkt —, derimod troer jeg ikke, at det fra noget som helst Standpunkt kan forsvares at overlade til Parternes frie Overeenskomst, hvorvidt de Bestemmelser, der indeholdes i det 2det Capitel om Søfolks Forseelser, skulle gjælde for dem eller ikke. Det forhold sig nemlig ikke saaledes, som Overstrifterne kunde forlede til at troe, at Capitel 1 alene omhandler Disciplin i Handelsfløde, men Capitel 2 ikke; thi Capitel 2 indeholder netop alle de reelle Bestemmelser, der skulle sikke god Orden ombord i Skibene, og Afstillelsen mellem disse to Capitler gaaer kun ud paa, at det første i Almindelighed omhandler Skipperens Myndighed til vebløffelig at forbyde Udydighed og til i Udydighedstilfælde at anvende saadan personlig Tvang, som efter de særegne Forhold, der finde Sted for Skibe, nødvendigvis maa ligge i Skibsførerens Haand, naar han skal være ansvarlig for Skibet, for de ombordværende Mennesker og for Ladningen, medens derimod det 2det Capitel indeholder Bestemmelser om alle de Forseelser, hvis Afstraffelse hidtil har været overladt til Skipperens vilkaarlige Afgjørelse og vilkaarlige Myndighed; der kan naturligvis ikke være og har aldrig været Tale om at slaae en Streg over denne, men man har troet — og det er en af de smukke Sider ved Lovbødt — at kunne bringe den ind under saadanne Former, at der istedetfor den vebløffelige, vilkaarlige Afgjørelse, indtræder Noget, som har saa stor Lighed med en Domfældelse, som det ombord paa et Skib overhovedet er muligt. Afgjørelsen skal først ske efter en vis Tid og til en Protocol, hvori de afgivne Forklaringer skulle optages, og hvortil Vidnerne skulle føres, og, forsaavidt Gjerningen ikke indrømmes, skulle To af Mandflødet være et Slags Meddomsmænd, endvidere skal Skipperens Afgjørelse tilføres Protocollen, og kun af ham skal Dommen kunne eegveres, ligesom den

senere, naar den Paagjældende anseer sig for forurettet ved den, kan gjøres til Gjenstand for yderligere og høiere Afgjørelse iland. Nu er det dog ganske klart, at der her foreligger en lille Straffelov, som ganske vist maa føre det mildere Navn af „Bestemmelser om Søfolks Forseelser“, og som ganske vist ogsaa kun fastsætter ringe Straf, idet den høiere Straffemyndighed ikke kan betros i en Skipperes Haand, men som dog indeholder lutter Ting, som Staten har anset det for nødvendigt at have, og som skulle gøre det rimeligt og muligt, at der kan holdes tilbørlig Disciplin ombord paa danske Skibe, atsaar lutter Ting, som af det Offentlige ere foreskrevne som det, der skal være bindende Regel for begge Parter. Men, efterat man først har opstillet saadanne Regler, saa at sige, at de kun skulle gjælde, naar Vedkommende ere enige derom, er Noget, som jeg er overbevist om ikke kan blive til Lov; det kan ligesaa lidt tillades Skipperen at aflutte en privat Contract med vedkommende Matroser, hvori han forbeholder sig at tampe dem, fatte dem, skjule dem, og Gud veed alle de Straffe, som man i gamle Tider har kjendt ombord paa Skibene, som det Omvendte kan være tilladt, at Matroserne nemlig ved privat Overeenskomst forbeholde sig Ret til at gjøre de Ting, som ifølge Udfastets § 5 ubetinget skulle være forbudne. Dersom der imellem disse Forbud fandtes Noget, som ikke burde være absolut forbudt, burde det udgaae af Paragraphen, men jeg troer, at disse Punkter i begge Ting have været Gjenstand for en saa udagtig Grundtænkning, at der ikke i Lovbødt findes Andet forbudt eller belagt med Straf, end hvad der ikke bør eller kan taales. Noget ganske Andet er det, at der kan være Tilfælde, som ere saa libet betænkelige og farlige, at Skipperen ikke behøver i dem at gjøre sin Myndighed gjældende, og at der altsaa, naar han ikke reiser Sag, ikke bliver Tale om en saadan; men at Skipperen bør have Myndighed til at reise Sag og altsaa ogsaa ubetinget bør kunne bruge den, troer jeg er indlysende af Hensyn til det Offentliges Interesse. Det Offentlige er først og fremmest interesseret i god Orden paa Skibene; Besætterne, Kheberne og Passagererne, der ere om-